

Arrest

nr. 144 145 van 27 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 29 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2013 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Mr. B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 januari 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 september 2012 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 november 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad). Op 23 september 2013, bij arrest nummer 110 288, verwierp de Raad het beroep.

Op 14 februari 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 29 april 2013 werd de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.02.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verhindert betrokkene niet om zijn aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging. Dergelijke procedures hebben geen schorsende werking en staan bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg. Betrokkene kan zich bovendien laten vertegenwoordigen door zijn raadsman in deze procedure teneinde zijn belangen te laten behartigen.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2003 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 01.02.2012 en 09.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er m.b.t. betrokkene geen feiten van delictuele aarde voorhanden zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat betrokkene al sinds 2003 in België zou verblijven, dat hij een arbeidscontract en getuigenverklaringen voorlegt, dat hij een studio huurt en dat hij Nederlandse taalopleidingen zou gevolgd hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 29 april 2013 werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Aerts Kathleen, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 07(zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum;

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.11.2012, aan betrokkene betekend op 09.01.2013;
(...)

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.11.2012, aan betrokkene betekend op 09.01.2013;”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat

vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod kaduuk worden.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

2.2. Verwerende partij stelt dat het verzoekschrift onontvankelijk is wegens gebrek aan belang in zoverre het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Gelet op bovenstaande bespreking over de samenhang, is het beroep niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De exceptie dient derhalve niet te worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

3.1. Verzoeker betoogt in het eerste en enige middel dat het bestuur een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt. Hij voert een schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM).

Hij betoogt dat er sprake is van machtsoverschrijding en licht het middel toe als volgt:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding. Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

- 1. De vernietigde regularisatie instructie van 19.07.2009*

In de beslissing wordt het volgende aangehaald:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009

en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

Verwerende partij neemt door deze alinea op te nemen in haar beslissing echter een tegenstrijdige houding aan.

*

Verwerende partij laat immers na rekening te houden met het feit dat de vorige bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie toen immers had verklaard de vernietigde instructie nog steeds toe te passen hoewel deze was vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9.12.2009 van de Raad van state en dat de huidige bevoegde staatssecretaris dit eveneens heeft onderschreven.

Verwerende partij heeft dan ook geen reden om te motiveren dat zij de vernietigde instructie waarop eisende partij zijn aanvraag 9bis onder meer op baseerde, niet toe te passen gezien de verklaring van de bevoegde staatssecretarissen en de discretionaire bevoegdheid waarover zij beschikt.

Eisende partij is derhalve van oordeel dat de verwerende partij haar motiveringsplicht heeft geschonden.

*

Bovendien is eisende partij van oordeel dat door het standpunt dat de verwerende partij in de media inneemt en de beslissing die zij heeft genomen op 29.04.2013, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, door nu opeens zich ervan af te maken door te verwijzen naar de arresten van de Raad van State van 09.12.2009 en 05.10.2011.

*

Daarnaast stelt eisende partij evenwel vast dat verwerende partij niet alle argumenten hieromtrent heeft beantwoord en derhalve zijn motiveringsplicht heeft geschonden.

Eisende partij verwijst hieromtrent naar volgende passage in diens schrijven van 11.02.2013:

"Dat vertoger verwijst naar het standpunt van het kabinet van de Staatssecretaris en DVZ die in het kader van de vernietigde instructie toch stellen dat het criterium 2.8.B voldaan is ook als kandidaat-werkgever failliet is op moment van de DVZ beslissing :

"DVZ mag geen regularisatie-aanvraag voor criterium 2.8 .B van de instructie weigeren omdat de kandidaat-werkgever sinds de 9bis aanvraag failliet gegaan is of de werknemer niet meer kan aanwerven of geen bijdragen heeft betaald. DVZ zal geen dergelijke beslissingen meer nemen in de toekomst.

Negatieve beslissingen van het verleden op die basis, waarbij het initiële contract voldeed aan de voorwaarden van de instructie inzake loon en duurtijd, kunnen aan DVZ worden gestuurd zodat DVZ een nieuwe beslissing neemt. Betrokkenen zullen dan een voorwaardelijkpositieve beslissing van DVZ krijgen als de voorwaarden voor criterium 2 .8 .B voldaan zijn en er geen fraude is.

(zie [http://www. Kruispuntmigratie.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16082](http://www.Kruispuntmigratie.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16082)) Dat vertoger dan ook van oordeel is dat dit standpunt in casu van toepassing is. "

Eisende partij stelt vast dat verwerende partij heeft nagelaten om deze argumenten te beantwoorden.

Eisende partij is derhalve van oordeel dat de verwerende partij haar motiveringsplicht heeft geschonden.

2. De buitengewone omstandigheid

IN HOOFDORDE

Eisende van partij is in eerste instantie van oordeel dat verwerende partij niet diende te oordelen over de aanwezigheid van buitengewone omstandigheid, gezien het in casu een vraag tot herziening was, zoals ook duidelijk blijkt uit het schrijven van 11.02.2013.

Eisende partij wenst de aanvraag die werd ingediend door eisende partij niet te beschouwen als een verzoek tot herziening.

Dit is evenwel een mogelijkheid die wordt aanvaard door verwerende partij.

Eisende partij verwijst onder meer naar volgende passage(<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16082>. geraadpleegd op 27.12.2012):

"Na RvV arrest nr. 68.140 van 7 oktober 2011 beslisten kabinet en DVZ (recent) om bovenstaande info toe te passen. Beslissingen uit het verleden die hiervan afwijken, kunnen gemeld worden aan DVZ met een vraag tot herziening (willig beroep). "

Eisende partij heeft derhalve de motiveringsplicht geschonden (door hier niet op in te gaan), de zorgvuldigheidsplicht en het vertrouwensbeginsel geschonden.

Eisende partij is dus van oordeel dat zijn schrijven dient te worden aanzien als een verzoek tot herziening, minstens als een nieuwe aanvraag regularisatie.

IN ONDERGESCHIKTE ORDE

Indien de Raad van oordeel zou zijn dat het om een nieuwe aanvraag gaat in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet en er moet geoordeeld worden over de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden, dan nog is verwerende partij onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

Eisende partij benadrukt voorafgaande dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

2.1. Gezins - en privéleven

*

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij effectieve en genestelde banden heeft met België, geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd ... Hij woont reeds geruime tijd in België en heeft sinds die periode zijn leven opgebouwd in België. Ondertussen kan hij ook zijn plan trekken in één van de landstalen. Hij heeft ook de mogelijkheid gekregen om inkomsten te verdienen via arbeid zodat hij noch van andere personen noch van de Belgische overheid afhankelijk zal zijn, doch tot heden is hij om redenen buiten zijn wil er nog niet in geslaagd om een arbeidskaart B te verkrijgen... Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in zijn dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag tezamen een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

Eisende partij heeft gedurende ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

Eisende partij heeft tijdens zijn regularisatieprocedure opgeworpen dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België, dat hij reeds geruime tijd in België woont en hij sindsdien zijn leven heeft opgebouwd in België. Ondertussen kan hij ook zijn plan trekken in één van de landstalen. Hij heeft ook de mogelijkheid gekregen om inkomsten te verdienen via arbeid zodat hij noch van andere personen noch van de Belgische overheid afhankelijk zal zijn, doch tot heden is hij om redenen buiten zijn wil er nog niet in geslaagd om een arbeidskaart B te verkrijgen...

Al deze elementen worden ook niet betwist door verwerende partij.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft, minstens al ononderbroken sinds 2003, en dus minstens reeds 10 jaar, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2 EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar zijn land van oorsprong te repatriëren?

Door te insinueren dat het maar een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zal zijn, wat verwerende partij duidelijk nu niet kan weten, voldoet de verwerende partij hier niet aan.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

2.2. Wat betreft zijn ononderbroken verblijf

Verwerende partij betwist niet dat eisende partij reeds voldoende tijd in België verblijft, namelijk minstens 10 jaar (sinds 2003).

Verwerende partij betwist ook niet dat de banden met België inmiddels ook zo hecht zijn geworden dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zal veroorzaken.

Verwerende partij stelt enkel dat eisende partij de oorzaak is van deze situatie waarin hij zich bevindt.

Eisende partij kan zich hierin niet vinden.

De oorzaak is volgens eisende partij niet relevant. De situatie waarin hij zich bevindt, dient beoordeeld te worden.

Indien immers deze redenering van verwerende partij zou gevolgd worden, dan zou geen enkele persoon die illegaal op het grondgebied verblijft vallen onder de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze redenering is allesbehalve de bedoeling geweest van de wetgever.

Deze redenering valt ook helemaal niet samen met de beslissing die de verwerende partij reeds jarenlang heeft genomen.

Deze motivering schendt volgens eisende partij de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel.

2.3. Wat betreft de gronden van ontvankelijkheid en gegrondheid

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat bepaalde ingeroepen argumenten niet worden behandeld, gezien deze behoren tot de gegrondheidsfase.

Eisende partij is het met deze visie niet eens.

Verwerende partij betwist de ingeroepen argumenten niet.

Deze argumenten werden ingeroepen om zowel de buitengewone omstandigheid als de gegrondheid van de aanvraag te motiveren en te ondersteunen, wat ook blijkt uit het schrijven van eisende partij.

Verwerende partij dient hier dan ook over te oordelen.

Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen.

De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken.

De redenering van eisende partij valt helemaal niet samen met de inhoud van het schrijven van eisende partij. De redenen die eisende partij heeft opgenomen in haar schrijven hebben betrekking zowel op de gegrondheidsfase als de ontvankelijkheidsfase.

Voor beide fasen kunnen immers dezelfde argumenten worden ingeroepen.

De beslissing van verwerende partij schendt volgens eisende partij de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel.

Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat het argument van verwerende partij niet kan weerhouden worden."

Onder een titel "C. De vordering tot schorsing" geeft verzoeker opnieuw een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8 van het EVRM en verwijst hij dat een terugkeer naar het land van herkomst een serieuze stap terug zou zijn, gelet op zijn ononderbroken verblijf (minstens sinds 2003).

3.2.1. Daar waar de verzoekende partij de schending opwerpt van het "administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen", dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de schending van dit beginsel niet verder uitwerkt, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is.

3.2.2. Aangaande de opgeworpen schending van de motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Uit de bestreden beslissing en de aanvraag blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op alle in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en hij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.2.3. Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een

verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van voornoemd artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

De vernietiging houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat de verzoeker er zich niet op kan beroepen om tot de schending van het vertrouwens-, zorgvuldigheds- en redelijkheidsbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221.439).

In de mate verzoeker betoogt dat de vernietigde instructie diende te worden toegepast en de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden niet diende te worden aangetoond, is het betoog, gelet op bovenstaande vaststellingen inzake de schending van de motiveringsplicht en het vertrouwens- en zorgvuldighedsbeginsel, dat een strikte toepassing van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig. Bovendien zijn loutere beleidsverklaringen, uitgaande van een vorige regering, geen afdwingbare rechtsnormen.

Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft verweerder aldus terecht de aangehaalde buitengewone omstandigheden beoordeeld. Verzoeker gaat met zijn kritiek voorbij aan het feit dat het verweerder niet toekomt om *contra legem* de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf niet te onderzoeken. Ook een beginsel van behoorlijk bestuur laat verweerder niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verzoeker heeft in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 februari 2013 geen expliciet

onderscheid gemaakt tussen de elementen die betrekking hebben op de ontvankelijkheid en diegene die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. De aanvraag vermeldde het volgende:

“Dat vertoger op 9 januari 2013 een beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging van verblijf werd betekend met bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat vertoger hiertegen een beroep tot schorsing en nietigverklaring inleidde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ;

Dat hierover tot op heden geen uitspraak werd gedaan ;

Dat vertoger thans verzoekt om een herziening van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 november 2012, betekend op 9 januari 2013 en vraagt om de regularisatie van zijn verblijf om de hierna vermelde redenen :

Dat vertoger deze aanvraag niet kan richten aan de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Marokko daar zelfs een tijdelijke terugkeer een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken ;

Dat het in het kader van een goede rechtsbedeling het gepast voorkomt dat vertoger bij de behandeling van het beroep tot schorsing en nietigverklaring zou kunnen verschijnen teneinde hem de gelegenheid te geven zijn eventuele bemerkingen naar voor te brengen aangaan de zijn middelen in beroep ;

Dat vertoger in afwachting hiervan dan ook minstens verzoekt om een verlenging van zijn verblijf ;

Dat vertoger sedert 2003 ononderbroken verblijft in België ;

Dat vertoger op 28 juni 2010 ter kennis werd gebracht dat zijn regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009 gegrond werd verklaard onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B die door de kandidaat werkgever dient te worden aangevraagd binnen de 3 maanden na ontvangst van de aangetekende kennisgeving ;

Dat de kandidaat werkgever (...) BVBA echter op 11 maart 2010 failliet werd verklaard bij vonnis van de rechtbank van koophandel te Antwerpen ;

Dat vertoger vervolgens kandidaat werkgever (...) in Borgerhout verzocht om een arbeidsvergunning/arbeidskaart B aan te vragen bij de dienst migratie ;

Dat deze aanvraag op 7 januari 2011 werd geweigerd aangezien bij een onaangekondigde controle door de sociale inspectie illegale tewerkstelling(van derden) en menonwaardige werkomstandigheden werden vastgesteld ;

Dat het beroep tegen deze weigeringsbeslissing op 3 maart 2011 werd verworpen door het Vlaamse Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie ;

Dat vertoger vervolgens opnieuw verzocht om een nieuwe arbeidsovereenkomst bij BVBA (...) ;

Dat de termijn van 3 maanden, zoals meegedeeld in de beslissing van 28 juni 2010, echter reeds was verstreken ;

Dat vertoger verwijst naar het standpunt van het kabinet van de Staatssecretaris en DVZ die in het kader van de vernietigde instructie toch stellen dat het criterium 2.8.B voldaan is ook als kandidaat-werkgever failliet is op het moment van de DVZ beslissing :

“DVZ mag geen regularisatie-aanvraag voor criterium 2.8.B van de instructie weigeren omdat de kandidaat-werkgever sinds de 9bis failliet gegaan is of de werknemer niet meer kan aanwerven of geen bijdragen heeft betaald. DVZ zal geen dergelijke beslissingen meer nemen in de toekomst.

Negatieve beslissingen van het verleden op die basis, waarbij het initiële contract voldeed aan de voorwaarden van de instructie inzake loon en duurtijd, kunnen aan DVZ worden gestuurd zodat DVZ een nieuwe beslissing neemt. Betrokkenen zullen dan een voorwaardelijk positieve beslissing van DVZ krijgen als de voorwaarden voor criterium 2.8.B voldaan zijn en er geen fraude is.

(zie <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16082#2>)

Dat vertogen dan ook van oordeel is dat dit standpunt in casu van toepassing is.”

Dat er in huidig geval immers ook geen sprake is van fraude en de redenen waarom er tot op heden nog geen arbeidskaart werd verleend, volledig buiten de wil is van vertoger en enkel te wijten aan de kandidaat-werkgevers.

Dat vertoger alles in het werk heeft gesteld om een kandidaat-werkgever te vinden en dit tot 3x toe.

Dat vertoger in de gegeven omstandigheden dan ook verzoekt om een bijkomende termijn van minstens 3 maanden om een werkgever te vinden die wel voldoet aan de voorwaarden.

Dat vertoger tot slot wenst te benadrukken dat hij in 2003 arriveerde in België en thans 9 jaar ononderbroken verblijft op het grondgebied en een duurzame lokale verankering kan aantonen;

Dat de banden van vertoger met België inmiddels zo hecht zijn geworden dat een verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken.

Dat een sociaal-economisch onderzoek dient te worden bevolen om de integratiewil van vertoger te horen bevestigen ;

Dat er geen feiten van delictuele aard voorhanden zijn die de verwijdering van vertoger van het grondgebied wenselijk maken;”

Verzoeker herhaalt dat zijn aanvraag als een verzoek tot herziening moet worden aanzien van een eerdere beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf werd geweigerd. Echter, hiermee gaat hij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing en weerlegt hij deze niet. Waar hij citeert uit een nieuwsbrief, toont hij niet de onwettigheid aan van de bestreden beslissing. Bovendien is het bestuur geenszins verplicht een voor de aanvrager positief gevolg te geven aan een vraag tot herziening, hetgeen een willig beroep uitmaakt. In casu besliste verweerder impliciet doch zeker hierop niet in te gaan. Verzoeker toont niet aan dat verweerder verplicht was hier anders over te beslissen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat verwerende partij heeft nagelaten om op de elementen van verzoeker te antwoorden. In tegenstelling tot verzoekers betoog blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al deze elementen ingaat en uiteenzet waarom hij van oordeel is dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Verwerende partij is hierop ingegaan door te stellen dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet werden vernietigd en bijgevolg niet meer van toepassing zijn, dat de aangehaalde argumenten geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, dat een langdurig verblijf in België onmogelijk als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden aangezien betrokkene zich al die tijd bewust in illegaal verblijf heeft genesteld, dat indien hij in België wenst te werken, hij daartoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen en dat de elementen met betrekking tot de integratie – nl. dat betrokkene al sinds 2003 in België zou verblijven, dat hij arbeidsovereenkomsten en getuigenverklaringen voorlegt, dat hij een studio huurt en dat hij Nederlandse taalopleidingen zou gevolgd hebben – betrekking hebben op de gegrondheid en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem genomen vaststellingen is gekomen. De Raad benadrukt nogmaals dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoerig is ingegaan op alle in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De eerste bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een kennelijke appreciatiefout en een schending van de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

3.3.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, beperkt hij zich tot een theoretisch betoog over artikel 8 van het EVRM, waarbij hij geenszins aantoont een beschermenswaardig familieleven te hebben in België. Vooreerst blijkt uit de ingediende verblijfsaanvraag dat het bestaan van een gezinsleven niet als element werd aangevoerd. Het komt aan de aanvrager toe alle elementen aan te brengen waarop hij deze aanvraag steunt. Verzoeker was met het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging genoegzaam in de gelegenheid om zijn gezinsleven aan te tonen. Verweerder diende hieromtrent dan ook niet te motiveren en kon zich ertoe beperken de in die aanvraag aangevoerde buitengewone elementen te beantwoorden. Evenmin moest het bestuur in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel op inquisitoire wijze een onderzoek voeren naar elementen die, zonder dat ze werden aangevoerd, alsnog de buitengewone omstandigheden zouden kunnen verantwoorden.

Voor zover de getuigenissen bij zijn verblijfsaanvraag zouden moeten worden beschouwd als behorend tot de familiale sfeer, blijkt niet dat deze louter sociale relaties dusdanig intens zijn dat het feit dat de machtigingsaanvraag niet wordt ingewilligd kan worden beschouwd als een inmenging in het privéleven.

In de mate dat verzoeker zich verder zou beroepen op het in België opgebouwde privéleven om de schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, door te wijzen op het feit dat hij *“effectieve en genestelde”* banden heeft met België, geen delictuele feiten heeft gepleegd, zijn plan kan trekken in minstens één der landstalen en zijn leven heeft opgebouwd in België, blijkt vooreerst uit de aanvraag dat verzoeker zich hierin niet heeft gesteund op dat privéleven om een risico op schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Bovendien beperkt hij zich tot loutere beweringen die hij op geen enkele wijze staft. Ook op deze gronden ligt geen schending van artikel 8 van het EVRM voor.

Verder toont verzoeker niet aan dat in weerwil van wat hiervoor reeds werd gesteld omtrent de vaststelling dat omstandigheden met betrekking op de integratie de gegrondheid van de aanvraag betreffen en niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) er in zijn hoofde toch sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker stelt dan nog wel dat, indien er twijfel zou zijn geweest omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden en de elementen die hij had ingeroepen, verweerder de mogelijkheid had om aanvullende informatie op te vragen bij verzoeker en dat verzoeker dan het nodige zou hebben gedaan om zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken, dat verweerder dit niet gedaan heeft en hij derhalve de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden, maar verzoeker gaat volledig voorbij aan het feit dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag, zoals in casu, bij de aanvrager zelf ligt, die alle elementen moet bijbrengen die deze aanvraag rechtvaardigen. Dat verweerder onzorgvuldig zou hebben gehandeld door verzoeker niet te contacteren met het oog op het doen verstrekken van verdere uitleg of stukken, is derhalve niet aangetoond. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Er kan dan ook worden gesteld dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet afdoende heeft gemotiveerd over de ontvankelijkheid van de aanvraag of niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk of op onzorgvuldige wijze tot volgend besluit is gekomen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel noch van de formele dan wel materiële motiveringsplicht wordt aangetoond. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij een invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

Voor zover verzoeker onder de titel *“de vordering tot schorsing”* nogmaals een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, werd dit hierboven reeds besproken.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod betreft.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS